

РЕШЕНИЕ

№ 14783

гр. София, 17.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 23.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **1887** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. П., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане], чрез адв. В., срещу отказ с рег. № 5364р-2099/23.01.2026 г. на заместник-директор на Дирекция „Миграция“ – МВР за издаване на разрешение за продължително пребиваване на осн. чл. 33л от ЗЧРБ.
В жалбата, в с.з. и в писмени бележки се сочи, че АА е нищожен, алт. незаконосъобразен поради наличие на всички отменителни основания, визирани в чл. 146 от АПК. Апликантът подал всички изискуеми документи. Получил уведомление за достъп до пазара на труда, получил Синя карта на ЕС с държава на издаване Испания, прекарал 232 дни на територията на Република България. Отказът противоречал на нормите на Директива (ЕС) 2021/1883 на ЕП и на Съвета от 20.10.2021 г., тъй като държавите-членки следвало да гарантират равнопоставеност на притежателите на сини карти на ЕС, издадени от различните ДЧ. Счита, че ДАНС не е трябвало да дава становище в настоящия случай, в разрез с разпоредбата на § 2г от ДР на ЗЧРБ. В обжалвания акт липсвало посочено материалноправно основание за издаване на процесния отказ. Липсвали мотиви. Искане се обявяване на нищожност на административния акт, алт. отмяната му като незаконосъобразен, и връщане на преписката на АО за ново произнасяне. Претендира разности.
Ответникът – заместник-директор на Дирекция „Миграция“, чрез юрк. Ч. в с.з. оспорва жалбата като неоснователна. Соочи, че административният акт е издаден при условията на обвързана компетентност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност досежно претендираните от жалбоподателя разности.
Жалбата е допустима. Подадена е от лице-адресат на индивидуален административен акт, засягащ

правната му сфера неблагоприятно чрез ограничаване на права. Подадена е в преклузивния срок и подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна се установява следното:

Страните не спорят, че чужденецът е подал заявление (л. 50) с рег. № П-10426/04.11.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване, с правно основание чл. 33л от ЗЧРБ. Към него били приложени изискуемите документи, вкл. декларация за обстоятелства, договор за настаняване, обосновка на искане, подписано от работодателя; уведомление, че на чужденецът е предоставен достъп до пазара на труда за срок от 5 години; копие на трудов договор; копие на свидетелство за съдимост, издадено от руската държава; копие на удостоверение за валидност на издадена „синя карта“ от Кралство Испания.

Водещият производството орган е изпратил така депозираните документи за становище на Държавна агенция „Национална сигурност“. ДАНС е дала отрицателно становище, обективизирано в писмо с рег. № М-6-423/2026 г. с изложени подробни данни, че руският гражданин би могъл да постави в опасност сигурността и интересите на страната. Същият бил получил отказ за издаване на виза, лицето проявявало интерес към организиране и провеждане на срещи с български институции, занимаващи се с трудова миграция. Изследвана е трудовата му история, получена е оперативна информация, че притежава военен чин, както е че е бил ръководител на държавна служба с оперативни функции и др.

Въз основа на полученото становище и на осн. чл. 26, ал. 2, вр. чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ водещият производството орган е издал процесния отказ.

При тези факти съдът намира жалбата за неоснователна.

Отказът е издаден от компетентен орган – заместник-директор на Дирекция „Миграция“, въз основа на делегация. Със заповед № 5364з-4651/08.10.2025 г. ръководителят на структурата е оправомощил на осн. чл. 46, ал. 3 от ЗМВР М. Д. да издава откази на разрешения за продължително пребиваване.

Актът е издаден в писмена форма, съдържа фактически и правни основания. Същият съдържа и мотиви, противно на твърденията на жалбоподателя, а те са – че отказът следва да се постанови след като специализирана структура по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ е дала негативно становище като отрицателна предпоставка.

Липсват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Заявлението е подадено по реда на чл. 33л от ЗЧРБ тъй като апликантът е притежател на синя карта на ЕС, издадена от друга държава-членка и е пребивавал законно на територията на тази държава 12 месеца.

По арг. от ал. 6, *in fine* водещият производството орган постановява отказ ако притежателят на Синя карта представлява реална и сериозна заплаха за националната сигурност и обществения ред (каквито са и доводите на ДАНС).

Ирелевантни са твърденията на жалбоподателя, че отказът е постановен, тъй като синята карта е издадена от друга ДЧ. Такива мотиви в издадения акт няма, а ако органът би оспорвал това обстоятелство (а той изрично заяви в с.з., че не оспорва този факт), заявлението не би било разгледано по същество.

Неоснователно е твърдението, че апликантът не подлежи на повторна проверка от ДАНС по аргумент на § 2г от ДР на ЗЧРБ. Текстът на разпоредбата указва, че Държавна агенция "Национална сигурност" предоставя становища по заявления, подадени на основание чл. 24и, 24к, 24л, 33к и 33п единствено в автоматизираната информационна система "Единен регистър за чужденци" по чл. 54, ал. 1. Тази разпоредба е процесуална, а не материална. Урежда начина по който в изрично изброени хипотези специализираната структура следва да предостави становище

по точно определен начин – в автоматизирана система. В този смисъл същата не предвижда, че ДАНС не следва да даде становище изобщо в останалите случаи. Това тълкуване на жалбоподателя е в противоречие и с общото правило на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, предвиждащо че разрешение за пребиваване, дадено от службите за административен контрол на чужденците (ал. 1, т. 4), се предшества от писмено становище на ДАНС и същото има задължителен характер. Доколкото АО е изложил същите съображения, то както се каза по-горе, актът се явява в достатъчна степен мотивиран – адресатът му е бил в състояние да разбере по каква причина е бил формиран изразеният отказ.

Отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Същото, в хипотезата на чл. 22, ал. 4, във връзка с чл. 26, ал. 2, арг. с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на съответното право (вж. и решение № 4008/09.04.2026 г. по адм. д. № 11592/2025 г. на ВАС). Това становище не подлежи на отделен контрол и е част от съгласувателната процедура по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, имащо задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи като този национален подход в нормативната уредба е допустим. При липсата на правила на ЕС, уреждащи въпросите по приложението на правото на ЕС, с оглед спазване на принципа на лоялното сътрудничество, вътрешното право на всяка държава членка е това, която определя компетентния съд и подробните процедурни правила, уреждащи действията по защита на правата, които лицата черпят пряко от правото на съюза (вж. пилотно решение от 16.12.1976 г. на СЕС по дело C-33/76 Rewe, както и по-новите: решение от 14.12.1995 г. по дело P. C-312/93, т. 12 и решение от 11.09.2003 г. по дело S. C-13/01, т. 49).

Законосъобразността му, от друга страна, се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засягат правата и свободите на лицето. В този смисъл е и т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело C-159/21.

В случая в становището на ДАНС са изложени подробно и конкретно обстоятелствата, въз основа на които е формулиран извод, че с действията си апликантът би могъл да представлява опасност за сигурността и интересите на българската държава. Тези обстоятелства не са опровергани от жалбоподателя, който само твърди, че изложеното не е вярно.

На самостоятелно основание писмото на ДАНС притежава белезите на официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК и изложеното в него се ползва с обвързваща материална доказателствена сила до доказване на противното. Естеството на посочената информация в него би могла да бъде оборена по реда на чл. 193 от ГПК от която възможност страната не се възползва. Напр. да представи официални справки, че апликантът не е работил за специфични правителствени структури на руската държава и др.

Неоснователен е и доводът, че становището на ДАНС е издадено във връзка с друго производство, доколкото в него е цитиран номерът на заявлението, подадено по реда на чл. 33л от ЗЧРБ.

Изброените факти в становището, дадени в тяхната съвкупност и взаимовръзка, са относими към крайният извод, обосноваващ предполагаема възможност действията на лицето да засегнат интересите на българската държава. Съдът проверява правомощието за и обосноваването на преценката на ДАНС с посочени данни, а дали тази преценка за целесъобразност е правилна, е извън съдебния контрол по същество (арг. от чл. 169 от АПК).

Оспорването като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

На осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 37 от ЗПрП, вр. чл. 24 от НЗПП, вр. чл. 37, ал. 2 от ЗМВР, предл. трето, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в

минимален размер.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорване по жалба на А. П., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , срещу отказ с рег. № 5364р-2099/23.01.2026 г. на заместник-директора на Дирекция „Миграция“ – МВР
ОСЪЖДА А. П., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“ - МВР, сумата 102, 26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд